

PASTIRSKKO PISMO ZA "NEDJELJU ŽIVOTA" 2019.

Draga braćo i sestre u katoličkoj biskupiji Stockholm!

Vrijeme došašća je uvijek vrijeme obraćenja i novog početka. Trebamo se pripraviti kako bismo primili Isusa Krista na još dubljoj razini našeg života kad dođe Božić. Isus nam uvijek želi doći još bliže i još više i nas promijenit svojom milošću. Kad se Bog rodio na našoj zemlji kao „izloženo dojenče“, pokazuje nam na nesalomivu vrijednost koju svako ljudsko biće ima sve od prvog slabog i nerazvijenog početka u majčinoj utrobi, pa do zadnjeg izdisaja. Utjelovljenjem se Bog solidarizirao sa svakim čovjekom u njegovoj jedinstvenoj životnoj situaciji. Darom života pokazao nam je svima svoju beskrajnu ljubav i želi nas sve dovesti u vječni život, koji je za nas otvoren Isusovom smrću i uskrsnućem. Duh Sveti djeluje cijelo vrijeme u nama kako bi nam pomogao da primimo svjetlo koje nam je potrebno da svoj život živimo Bogu na čast i slavu, i kako bismo našu ljubav prenijeli i na naše bližnje. Cijel naš život je zamišljen da postane hvala i pjesma Božjem milosrđu, u kojem imamo udjela, kako bismo Ga drugima, tijekom života, učinili poznatim i ljubljenim, nasljedovanjem Isusa našim životom.

Isus je došao sa „radosnom porukom siromašnima“ (Mt 11). Isus ima osobitu sklonost prema onima koji se nalaze u nevolji i potrebi, prema onima koji nemaju drugog zaštitnika i pomoćnika. U našem okruženju vidljivo je da su nerođena djeca na poseban način u opasnom području. Oni koji pripadaju ovom „nevidljivom svijetu“ često se mogu eliminirati na bešuman način i da nitko ne reagira. Kao kršćani moramo učiniti što možemo kako bismo ih spasili. Ponajprije moramo pokušati pomoći onima, koji se bore s velikim poteškoćama, da rode svoju djecu, i koji su potrebni naše podrške. Ovdje si moramo bit puno više angažirani. Umjesto kritiziranja i osude, moramo imati suosjećaj i pokazati se kao istinski njihovi bližnji. Također ovdje se

radi i o činjenici kad se ljudi na završetku života osjećaju suvišnima i nepotrebnima, kad se bore s velikim bolima i žele pomoć da umru. Trenutna pomoć (palijativ) morala bi uključivati ljudsko pravo na koje bi svi teško bolesni trebali imati udio. Svi bolesnici bi trebali iskusiti i doživjeti pažnju i brigu bližnjega koja čini da zadnji dani njihova života mogu postati više spokojni i harmonični. Kao Isusovi učenici moramo teškim bolesnicima i umirućima pokazati više ljubavi. Nitko nema pravo oduzeti život drugog čovjeka. Umjesto toga moramo sve učiniti što možemo kako bi život svima bio bolji i bolji. Tada će se utišati glasovi koji viču za pomoć preko umiranja.

Osamljenost i izolacija izgleda da uzimaju sve više maha u našem individualnom ozračju života. Događa se da mrtvac leži tri mjeseca u svom stanu, a da nitko to ne primijeti. Ovdje mi kršćani imamo veliku i važnu dužnost koju trebamo ispuniti. U našim župama trebali bismo stvoriti jedno prisno i ljubazno ozračje, u kojem bismo se pokušali brinuti jedni za druge i pomagati onima koji se našli izvan zajedništva. Trebali bismo imati organizirane skupine koje bi posjećivale druge i pokušale imati kontakt sa starima i bolesnima. Uvijek postoje skupine koje su izložene pritiscima, kao izbjeglice i zatvorenici, kojima je potrebna naša pomoć i podrška. U našem često anonimnom susjedstvu možemo učiniti što možemo kako bismo pokazali obzirnost, pažljivost i srdačnost.

U vrijeme došašća ljudi su više otvoreni kršćanskoj poruci. Mnogi pale adventske zvijezde na svojim prozorima ili postavljaju svijećnjaka s četiri svijeće. Naš je zadatak da im pomognemo da dožive kako ovo svjetlo uvijek pokazuje na Onoga koji je Svjetlo svijeta, Isusa Krista. Zajedno sa Djevicom Marijom koja čeka Njegovo rođenje za svijet, čekamo da će se On također roditi u našem srcu i srcu naših bližnji. Marija nam može pomoći da živimo upornije i jače tajnu došašća.

„Kristove tajne naime još nisu potpuno savršene. U vlastitoj osobi Isusovoj te tajne su dovršene, ali ne u nama koji smo Njegovi udovi, ili u Crkvi, koja je Njegovo mistično tijelo“ (S:t Jean Eudes). Pokušamo li

živjeti s Kristovim tajnama, Njemu dolazimo bliže i Njemu postajemo sve više slični. Tada možemo biti posrednici Njegove milosti i ljubavi svima koje susrećemo, a na poseban način onima koji su najviše u potrebi i koji se nalaze u nevolji. Tada sav svoj život živimo sjedinjeni s Isusovim vlastitim životom. Tada pomažemo ljudima da osjete i uvide kako ih Isus želi voditi kroz ovaj život i dovesti u vječni život, gdje nas želi sve okupiti. „Vječni život je sâm Krist“, kaže sveti Augustin. Već ovdje na zemlji svaki je čovjek svoj život dobio kao dar od Boga kako bi rastao u prijateljstvu i zajedništvu koje je zamišljeno da se nastavi i izvan granica smrti. Zato svaki čovjek mora biti respektiran i poštivan, neovisno tko je on i što je učinio. Kao kršćani dobili smo častan zadatak da se angažiramo i štitimo one koji su najviše izloženi prijetnjama, one koji imaju samo nas.

Uz moje molitve i blagoslov svima vama.

Stockholm, Prva nedjelja došašća 2019.

Kardinal Anders Arborelius OCD